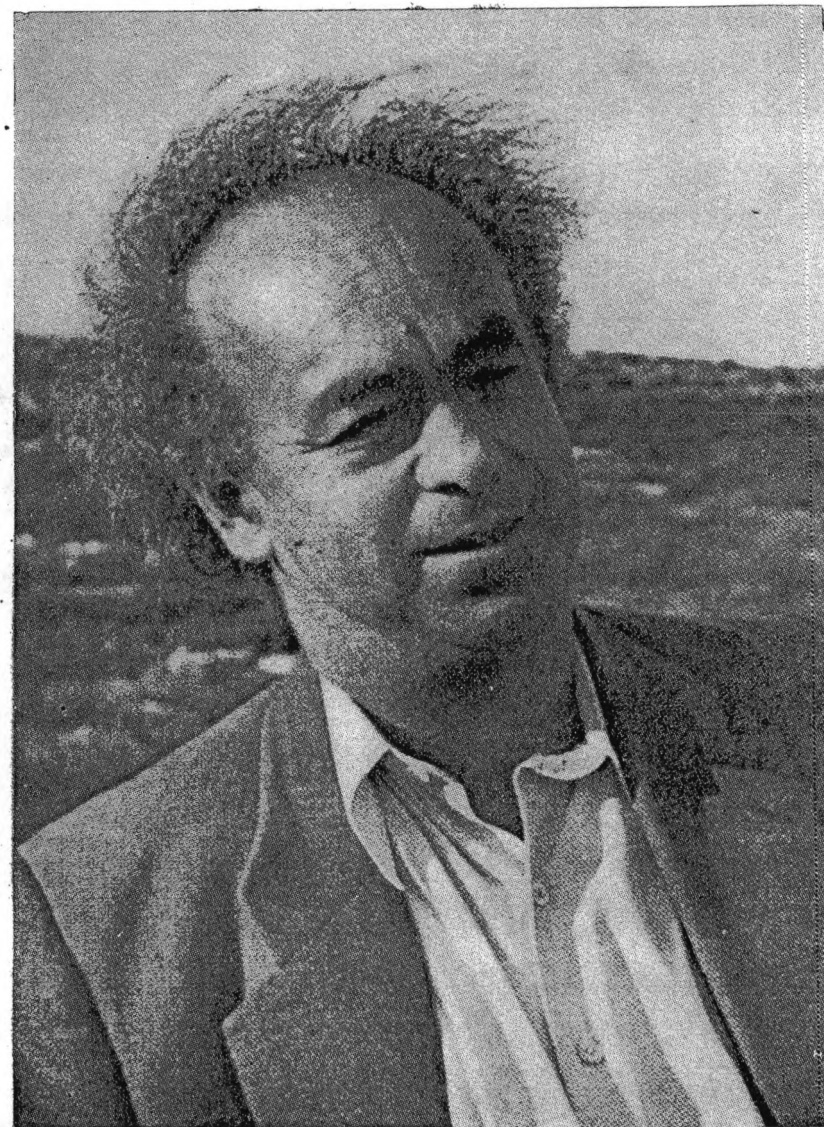

אברהם שלונסקי

שירים

ספרית פועלים / ספרי מופת
הוצאת הקבוץ הארצי השומר הצעיר, מרחביה

הנה ארצי גוית-פרא.

עור בקלף לה, קלף לתורה.

ובחרט-עד מחקה דבר אלה

על הקלף.

מי הפרא אשר יוכל קרא המגלה

שלבראשית?

ומי יזכה לצטף טלית פה

ולצלוח לתורה?

אולי גמלים הם

שתעו מני ארחות-יה במדבר

וברגלי כס-הכבוד דגשותיהם גורדים הם?

רובצים גמלי הגלבוע.

לקי, לקי, שמש-תמוז, גוית ארצי המתספסת.

אנו נחלב משדי-לילה לרגביה

חלב-טל!

אולי שנהב הוא

שתמק מבין בגלי אדם ראשון.

הי, בגליל קהל-שנהבים רובץ פרא.

קרוס-גב.

סרקו סרוק, הסמשינים, הקרסת בגלילי.

אנו נדשיא מחר דשא.

יה-סי-לי-לי

עמלי.

private-
land

כף-יד לנו קטנה, ואצבעות חמש לה.

אצבעות-שענה וקוץ להשבר.

בראשיתן הולם דסק, ובקצותן צפרניים.

מה מה נעש לאצבעות ביום שיצמד בן?

הלם באדיר, דסק-אדם! גדלנה פרא, צפרניים!

אנו הולכים אלי עמל!

הו אשריכן, האצבעות, אוניות מגל ביום קציר.

חובקות רגב כסה חרול!

אמרו אמת:

מה יצשה לאצבעות הענגות?

הו וצה!

הו אגלי ברכה היורדים ממזחי הגב

כשל משמים טהורים.

הנה בשרי צח ופשיר.

והשער דשא שחור.

הו וצה, וצה מלוחה.

הטלילי נא את בשרי כשדה שחרית סמר.

הללויה!

יתנופפו שמי-שחרית, שובך אלה גדולה.

וראש אבשלום זהב מלמלים

נאחו בצמרתם.

חמה! חמה!

el-ant

violence
price

כְּאַגְרוֹפִים גְּדוּלִים רָבְצוּ עַל הַחֹלוֹת:
כְּתִים, כְּתִים, כְּתִים.

וְאַנִּי חֹשׁ:

זֶה אֲנִי בְּצִמְרֵת הַשָּׁמֶר נֶאֱסָתִי,

וּבִידֵי פֶקֶדֶן נֹצֵצַת הָאֵת.

וְצוֹחֶקָה אֶל מוֹלֵי הַקִּרְיָה הַנִּבְנִית:

חֲמָה! חֲמָה!

הַלְבִּישִׁינִי, אִמָּא בְּשָׂרָה, כְּתֹנֶת-פָּסִים לַתְּפָאֶרֶת
וְעַם שְׁחָרִית הוֹבִילִינִי אֵלַי עָמֶל.

עוֹטָפָה אֶרְצִי אֹר כְּטָלִית.

כְּתִים נֶצְבּוּ בְּטוֹטְפוֹת.

וְכִרְצוּעוֹת-תְּפִלִּין גּוֹלְשִׁים כְּבִישִׁים, סָלְלוּ כְּפִים.

תְּפִלַּת-שְׁחָרִית כֹּה תִתְפַּלֵּל קִרְיָה נָאָה אֵלַי בּוֹרְאָה,
וּבְבוֹרָאִים

בְּנֶךְ אֲבָרְהָם,

פִּיטֵן סוֹלֵל בִּישְׁרָאֵל.

יִבְעָרְבּ בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת יָשׁוּב אָבָא מִסְבְּלוֹתָיו

וְכִתְפֹלָה יִלְחֹשׁ נֶחֱסֵת:

הִבֵּן יָקִיר לִי אֲבָרְהָם,

עוֹר וְגִידִים נֶעְצָמוֹת.

הַלְלוּיָהּ.

הַלְבִּישִׁינִי, אִמָּא בְּשָׂרָה, כְּתֹנֶת-פָּסִים לַתְּפָאֶרֶת

וְעַם שְׁחָרִית הוֹבִילִינִי

אֵלַי עָמֶל.

וְאַנְשֵׁן אֶל הַחֹל.

מַעֲקָת הַבִּטּוֹן פֹּה תִּמְנַחֲנָה דִּיוֹנוֹת:

לְמָה בָּאת, אָדָם, אֶל מִדְּבָרִיּוֹת

לְהַשְׁלִיךְ רֶסֶן אֵלַי פִּינוּ?!

וּלְפָתַע הַצִּלִּיף רוּם קָדִים,

וּכְעָדְרִי גְּמִלִים אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ אֶפְסָר,

הַשְׁתַּעֲרוּ עַל הַקִּרְיָה הַנִּבְנִית

חֹלוֹת!

עֲלֵי כְּבִישׁ וּמִסַּד שְׁעִטָּתָם תִּבְרַד,
וּבִפְרָסוֹת קִטְנוֹת,

פְּרָסוֹת בְּרָגְרִי-הַחֹל,

עַל פְּנֵי יִטְלָפוּ:

נִקְמוֹת!

וְהִנֵּה

הִפְכוּ פְּנִיָּהֶם

וּבִשְׂרִיקוֹת:

אֶל מִדְּבָרִיּוֹת! אֶל מִדְּבָרִיּוֹת!

נֹאט יָדֵי

[וּבִידֵי אֵת אִפּוֹרָה מִנִּי מֵלֵט]

וּיִדְלְקוּ כְּבִישִׁים מִתְּפִתָּלִים:

אֲחֲרֵיהֶם!

הָאָרִיכוּ כְּפִים:

הַכְּפִישִׁים! הַכְּפִישִׁים!

רָתְמוּ הַמִּדְּבָרִיּוֹת!

וּכְמוֹשְׁכוֹת מִתְּחוֹ כְּבִישִׁים!

אֲנִי יוֹשֵׁב עַל הַדּוֹכָן!

אֲנִי — הָעָמֶל!

לך-לה

בתל אביב

א

פנסי רחוב בטרם ערב רד,
הה מי הדליקכם, צהבי-צין?
על מה תבאת, אוטו ריק, בלי-צת
אורס זר אל בית-היין?

quarter
address

על כתלים תמונות-Hackerbrau.

על דלפק—כוסות בהפוכן.

יבקרון-וית שצון גם,

ויהודי נרדם אל הדוכן.

bar or space

אני, יהודי, באתי סתם.

אני יהודי, שב הביתה.

עוד רגע יזח אוטו ריק,

ושבה דממה לכשהיתה.

ושופר נחר צרח לו,

ותהי שרשט בעור הדממה.

ורק פנסי זורקים בך

טבעות צהבות לאדמה.

image

ב

עוד את גביעי לא מציתי.

עוד בו ייני זזה, זזה.

עוד האגרוף קמוץ היטב.

עודי שוגא, עודי אוהב.

sing
chain?

עודי! עודי! מה לך, מלצר?

—בך השפעה מאחרת:

צריך לנעל בך, אדוני...
—בך? [המלה ממארת!]

בך בתל פוהק שבע.

מול פוכבים נחירות צרים.

הכל שב לקו-השלום.

הכל לך למישרים.

בך!

ג

והליל פזמון-דלף שר,

[הה ליל אין-אם, אין-אח, אין-אחות!]

לאור-פנסי סולד, קר

מבהקנה גשומות המדרכות.

צמרות שחורות הומות: הו!

כמו טופחים אי-בנה מפרשים.

לם-פשט ידו מאן-דהוא

ניגע דוקם הפנסיים.

הה נחמי, צמרת-ברוש!

הה פזם פזמון, ליל-הבכיות!

אני על כתפי אשא ראש

בפנס משבר-הנכוכיות.

ד

רוכל מפהק שח על קפתו.

בנפית סבליים בקרן-הרחוב.

אוטו בז יתיו, גמלת, תינוקות.

צרכי עם קוף.

צופה קיקלפי אורלוגין המגדל.

«א-רץ» תימני צורם בעז.

neologisms

ובאים ימים: יום-יום ולא-כלומר.
מיתר ומוכן-מאליו.

יאחזני תמול בערפי ויהדפני אל זרועות יום
וסוטר מחר קבר על פנים.
קרון ריקן אמשך: מרדף כה ומפה
מאחור ומפנים.

אי-על-זה דרך אמשך, אמשך לי,
ויצליף שוטו אי-זה רכב.
הה כמה יוכל עוד גו קטן זה וסלש
להרפין גבו אלי מכיו?

עמדו ככר, אופנים לא-משחו!
הה הרף מני, שוט! הה רט, הדרך!
לא אוכל עוד...
אמצני, אלהים, כי מצדה הדרך.

למה אנער מנעל טיט של דרכים בן אלף?
למה אפרק משכם?
נאני הן כמוכם פה אשכב על זוני,
אפשע על לחם.

נאני הן כמוכם בפת-לחמי חרבה
את נשמתי פה סוקל.
וכסחבה שבלתה מטיט אוקיענה
על הרגע הקלקל.

יום-יום אעמל עמלי, ערב אשוב לביתי
ולא אנעל הדלת.
וככלב במלונה אכרסם ברעב
את הפת הקלקלת.

דוקנים עזובים בארבע הקרנות:
גזוז!

וימים על ימים, בטלה, בטלה.
ציף אנכי ורעב כמעט.
אלקה לידדי. משם אל הדאר.
משם... אלי! רחם על בנך, כי מט.

ה
טל אחרון בקרית-לאסר-הצות,
מונה דממה פסיעותי מתנומות.
פרצוף לאה לבתים הרובצים מתחיהם,
ועיניהם עצומות.

animation of
is animate

מה אתעשה ברחובות, וקרום מאחרי
מכשכש בנבוב?
ומה אלקה הסדרה, וסדרי כארון
המסכה למתו: הוא יבא... הוא יבא...

הה רום כי ינבח לאסר הצות,
ואזני הברוש תצלילה.
כעפצף בל-יורם בי יצף כל תריס,
העין עצומה עדנה.

אח טוב לי, כי אלקה למטה המסכה
להגיף תריס-עיני העיף.
עד ינח כטרף על ספסל גן-אלול
השחר על גבי הכואב.

י
שוב עבודה אין [באיוה פעם ככר?].
ונעיל המחסן על כליו.

פה קל יצור נושא דמיו כדלק:
הדליקו ויבצר.

בכבות כבשן היום ידלק פה סנה הליל:
תמוז שכור את גחליו ילהיט.
בלהט תחמסינים, עקרוני נא כאיל
על השרפה האלהית.

והוא יבצר יבצר יבצר
יצמא מבוצ ונקר
אנקת צחיון ישף עמי באלה-פה
והוא שרוע ועלפה.

ושלף כנגדי
ושלף כנגדי
ופצי תינוק כפצי הגדי
בשתק שדה מול הררי-העלף
ושלף
שלף
שלף.

חזק
ע"י
cat
planted but an
up. fire
unplanted f

סוד

מול הנימון
[פואימה]

א
דורות רבים-רבים-רבים
רבצו חולות קשנהבים.
בשבתון שכך מרדם:
לא בא אדם
למחרים.

ורק בערבים מצל ממשק השית
יש יסתובב פתאם העיט
ונרדם.

ושירת גמלים לנגה תזרם
על פני מישור קרם
דם תנוע
ותנצצים:

נוע-ניע
ניע-נוע
נים-לא-נים.
פה נריע
עם קרום
קול צלצל פצמונים.

זה שר-השקמון עם צבאותיו נדבר
מן המדבר אל המדבר.

ב
פתאם הקריק האת אשר לכל-יכול,
וינאקו עברי החול:

הי, מי הלז
אשר העזיז
את מנוחתנו
להרגיזו!

וצליף ושריק מתל אל תל:
ניתחולל!

חול'ע

הבהילו ויפזרו! דשן קבו!
מלכדת-מלט לשנהבו!

ומקל נעץ מצדר
רגז החול
נידדרר.

ג

סלם אל קיר נטה אפים
ונספח.
ועולים, יורדים כפים:
דלי נפח.

מצפרת, מסמרת
נצלי.
כשליחים לדור מרד
פח ודלי.

הכנצתיך היום, זמלת-
שבתון:
דוקא את תביאי מלט
לבטון!

עו'ל

למקרים פן ואם
אף קצת

לכל דלי תוסיפי כח
דוקא אף.

מצל גבצה תנים בפחד נבטים
אל נכח הקתים.

ד

בין בית לבית
החול להקפיש
הרציעו ידי את
מחגרת הקביש.

הקביש כמחגרת,
הקביש כצבנט.
קדימה נוהרת
הציר הנבנית.

בפחד תגיחו תנים וביקב:
הקרה!
ברחש הרתיצ שנהב אל שנהב:
נדקרה!
ושר-השימון האדיר את הצו:
המדקרה!
וגח.

וציר צוהלת
במקלהלת
שיר המלט
לנו שרה:
דלי נפח!

דלי — פח, פח — דלי.
חושפה, חושפה, זמלי.

לושו, לושו הידים.
זה-חי-לי-צמלי.

ה

ככה לשו הידים בליל המלט והחול.
המדבר זומם הרתיצ מסביבנו, גלש וזחל.

לא ראינו, לא שמענו המזמה אשר נקם,
ונמלת לנמלת סוד המתיקה על נקם:

הם הרהיבו! איך תחרישי! באי, זועי ורמסיו!
וכשתי פפות מפלצת רד עלינו הסמסין.

ו

ובלילות
געו עדרי גמלים בנהם.
והם אמרו לי:
רצם!

ובלילות
הסתו את רמסיו השחיו.
והם אמרו:
חזיו!

וצת סביב כבר נשתלחו אלפי פפות צבר,
ותהי כל פה כמאכלת בצנאר,
גם אז הגידו:
אין דבר!

אני נשיתי לסלון וכמו אסיר מקלא
מבצע לזגוגית ראיתי פננות:
איכה שחורה בדמות השלד
חושפת טור שנים לבנות.

ז

נצאתי - נעלמה.
תורתתי - שוב הופיעה.
שאלתי: מי ולמה
ומה בפיך?
ואין עונה.
וברק השלד עוד מרתיצ
בקנה.

נאתפלץ:
הלחמל אמר בי אינה לך.
או זהו קץ?

ושוב שאלתי: מי את? מה את?
הדמות סיום או צלם איש?
פתאם:
שרקה!
וצליף!
ושעט!
ורקב-חול על פני הקביש.

ורגע.
וזיו.
צל-פי אינה צו
חולות נחפנים
וננרים בקומון.
ולנגה
חזיו
אנכי נצב
פנים אל פנים
מול שר-שקמון.

אָנפֿט בי, אַב־הַיִּשְׁמוֹן!
קֶדֶר נִפְשֶׁךָ, אַחֲזֵת חוֹרְגָת!
וְאִיךָ תִּשָּׂא לִי הַצֹּוֹן
כִּי אַחֲרִידֶךָ לִקְרֹאת תִּמְגֵּד?

מִשׁוֹשׁ-לֶבֶךָ: קֶרֶסֶת וּשְׁאִיָּה.
יִפִּי-נוֹפֶךָ: קִמְשׁוֹן וּפֶרֶא.
אֲנִי חֲלַלְתִּי בְּמִזְמוֹר הַתִּישָׁיָה
אֶת שְׁמִתְךָ שׁוֹנָאת הַזֶּרַע.

עַל כֵּן אֶת חֲרוּלִיָּה כֶּף-צֶבֶר
מִכָּל מַשְׁעוֹל עָלִי לוֹטְשָׁת.
אַרְסֵת חוֹלוֹת קֶרֶסֶת-צִנּוֹר,
וְהַסְמִינ לוחֶךָ בִּבְשָׁת.

וְעַתָּה כִּי לִשְׁתִּי זִיפּוֹיף לִבְטוֹן,
לִרְתֹם מִדָּבָר בְּעִבּוֹתוֹת הַמֶּלֶט.
רֵאִיתִי אִיךָ זֶמֶם בָּךְ כָּל גִּרְגִּיר קִטּוֹן:
חֲרוֹן-שָׁרֵב נִשְׁפָּת בי, הַגְּמֵלֵת!

אַךְ קִבִּישׁ לִכְבִּישׁ — הוּא רְצוּעוֹת-רִתְמָה!
קִתִּים-קִתִּים — קְאָגְרוֹפִים בְּתֵהוּ!
וּבִלְלִיּוֹת — תַּנִּים, וְמִן אֵל תֵּן יִתְמָה.
וְמִן אֵל תֵּן יִלְלִילוּ: בָּאוּ!

עֲתָה יִדְעָתִי: הַשְׁמָמָה
תִּפְלֹת נֶקֶם בְּלִילָה מִלֵּלֵת.
וּמִחֲחֹק,
מִצֵּל כֶּפֶת מִסָּגֵד רִמָּה:
חֲצִי-יָרֵס זֶע
כְּמֵאֲקֵלֵת.

הִי רֵאוּבֵן!
וְהִי שְׁמֵעוֹן!
הָאֵת כּוֹן
מוֹל הַיִּשְׁמוֹן!

וְשׁוֹב יָדִים תְּלוּשִׁינָה בְּלִיל הַזִּיפּוֹיף וְהַמֶּלֶט.
וְהַקֶּרֶת שִׁיר-הַמֶּרֶד לָנוּ שָׁרָה בְּמִקְהֵלֵת:

צִיר, לִבְנֶךָ
הִבִּי אֶת!
עוֹד אֶבְנֶךָ
וְנִבְנִית.

פַּח וְדָלִי.
דָּלִי וְפַח.
מוֹל הַבָּלִי
יוֹקֵם בְּרֶךְ.

מִתְנַבֵּס
שִׁיר בְּטוֹן.
וְגוֹסֵס
שְׁבָתוֹן.

קְדִימָה, קְדִימָה בּוֹהֶרֶת
תְּזַמְרֵת הַמֶּרֶד.

Abraham Shlonsky

TOIL · ÁMAL* · עֵמַל

- הַלְבִּישִׁינִי, אִמָּא כְּשָׂרָה, כְּתֹנֶת-פָּסִים לְתַפְאֶרֶת
וְעַם שְׁחָרִית הוֹבִילִינִי אֵלַי עֵמַל.
Halbišini, íma kšéyra, któnet-pásim letif'éret
Veím šáharit hovilíni eléy ámal.
- עוֹטְפָה אֶרְצִי אוֹר כְּטָלִית.³
בָּתִּים נִצְבּוּ כְּטוֹטָפוֹת.
וְכִרְצוּעוֹת-תְּפִילִין גּוֹלְשִׁים כְּבִישִׁים, סָלְלוּ כְּפִים.
Ótfa ártsi or katálit.
Bátim nítvu katotáfot.
Veḥirtsúot-tfilin gólšim kvíšim, sálelu
[kapáyim.]
- תְּפִילַת שְׁחָרִית פֹּה תְּתַפְּלֵל קִרְיָה נָאָה אֵלַי בּוֹרָאָה.
וּבְבוֹרָאִים
בְּנֶחַ אַבְרָהָם,
פַּיְטָן סוֹלֵל בִּישְׂרָאֵל.⁶
Tfilat-šáhrít po titpálel kírya náa éley bór'a.
Uvabór'im
Bneḥ avráham,
Páytan sólel beyisráel.
- וּבְעֶרֶב בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת יָשׁוּב אָבָא מִסְבְּלוֹתָיו
וְכִתְּפָלָה יִלְחֹשׁ נָחַת:
הֵבֵן יָקִיר לִי אַבְרָהָם,
עוֹר וְגִידִים וְעֶצְמוֹת.⁹
הַלְלוּיָהּ.
Uvaérev beyn hašmášot yášuv ába misivlótav
Veḥitfíla yílḥaš náhat:
Havén yákir li avráham,
Or vegídim vaatsámot.
Halelúya.
- הַלְבִּישִׁינִי, אִמָּא כְּשָׂרָה, כְּתֹנֶת-פָּסִים לְתַפְאֶרֶת
וְעַם שְׁחָרִית הוֹבִילִינִי
אֵלַי עֵמַל.¹⁵
Halbišini, íma kšéyra, któnet-pásim letif'éret
Veím šáharit hovilíni
Eléy ámal.

Born in Poltava (Ukraine) in 1900, Abraham Shlonsky belongs to the group of innovators who brought to Hebrew literature the revolutionary verve, experimental audacity, and iconoclasm typical of the new century. His father, a true product of the changing East European Jewish world, gave his son a secular Hebrew as well as a religious education, sending him off in his thirteenth year to study in Jaffa's newly founded suburb of Tel Aviv. Unlike earlier Hebrew poets, Shlonsky learned spoken Hebrew in childhood and for a short period

lived in the exciting milieu of the pre-war Tel Aviv *gymnasium* that was to give Israel many of its leaders and intellectuals. After the outbreak of World War I, he was forced to return to Russia, where he completed his high school work and lived through the crucial years of the Revolution. In 1922 he emigrated to Israel as a young pioneer and worked as road-builder and farmer.

A prolific writer, Shlonsky has published many volumes of verse, seventy translations (among them *Hamlet*, *Eugen Onegin*, *Tyl Eulenspiegel*), and an anthology, *Russian*

Poetry, co-edited with Lea Goldberg, which affected younger writers deeply. As editor and mentor, he headed the literary Left, an extremely productive force during the first decade of the new nation. As leader and spokesman of the anti-classicists, he challenged the authority of Bialik and in his own poetry he reflected the influence of Blok's symbolism and the experimentalism and wild imagery of Mayakovsky and Yesenin. A great innovator in language, Shlonsky introduced the raciness of the newly spoken idiom into the verse and where words were lacking he coined them. (Many have since become an accepted part of the language.)

"Toil" appears in a sequence named for Mt. Gilboa, a hill dominating the Valley of Jezreel in whose fields Shlonsky worked. All the poems of this era (1927) mirror a landscape which had been a nostalgic dream in Russia and which, after it became real, lost none of its festive appeal. Shlonsky presents the new Palestinian earth in an ecstatic, quasi-religious light. The building of the homeland and the tilling of its soil are transformed into acts of worship. And the modernist influences of Blok, Yesenin, and other Russian poets are absent from the "Gilboa" poems: they follow the style and language of the Bible and Prayerbook. The lines have the undefined rhythms of the Psalms, varying in length and seemingly arbitrary in shape; but read aloud, they reveal an orderliness indicative of Shlonsky's inclination toward symmetry even in free verse:

(1) *Dress me, good (pious) mother, in a glorious coat of many colors* (2) *And with dawn lead me to toil.*

(3) *My country wraps itself in light as in a prayer shawl.* (4) *Houses stand out [lit. stood] like phylacteries.* (5) *And like phylactery straps, the highways that palms have paved glide down.*

(6) *Here [now] the beautiful town prays matins to its creator* (7) *And among the creators* (8) *[Is] your son, Abraham,* (9) *A hymn-writer (poet)—road-paver in Israel.*

(10) *And in the evening, at sunset, father shall return from his labors* (11) *And like a prayer, he will whisper with contentment:* (12) *My darling son Abraham,* (13) *Skin and veins and bones.* (14) *Hallelujah!*

(15) *Dress me, good (pious) mother, in a glorious coat of many colors* (16) *And with dawn lead me* (17) *To toil.*

Each word in the first stanza is loaded with associations and symbols. The speaker addresses not his own but the generic "mother" common to Yiddish folk-poetry. In the new life, detached from the recent past, nostalgia turns "mother" into a symbolic figure who can give both a blessing and a sacrifice. The "coat of many colors" is of course an allusion to Genesis 37:3, where Jacob makes his gift of love to Joseph. But the Bible reader knows that the coat will be soaked in blood, and line 2 recalls the Isaac story, where sacrifice is also an act of love to be done with "your only son, which you love." Love and sacrifice become one. The pioneer-speaker is a beloved son and the altar is toil. Toil has become an act of worship.

Stanza 2 is a composite of allusions: to Psalm 104:2 (describing God as "wrapped in light as with a cloak"); to the prayer shawl (*tálit*); to phylacteries (*tfilin*), which are part of daily worship. The latter consist of boxes called "houses" and of leather straps. The square houses perched on the hills are like phylactery boxes worn on the head, and the roads gliding into the valley like the phylactery straps. The land is now a worshipper standing at his morning prayer.

The words *gólšim kvišim* make a striking synthesis of old and new. In the Song of Songs, the hair of the beloved descends (*galšú*) like a flock of mountain goats. *Kvišim*, however, is a modern term ("roads") associated with the new homeland. The lines also speak of labor, and *kapáyim* ("palms") reinforces the image of worship: the roads are being paved by "palms" of young pioneers, many of whom as members of the intelligentsia had never worked with their hands.

Kiryá (6) in old Hebrew usually designates Jerusalem but in modern usage, a new town or settlement. The town prays to the creator, but it is not God, creator of the old world, but man the creator of the new. This Abraham is a new Abraham: poet, road-builder. *Páytan* (6) traditionally refers to a writer of medieval hymns but here Shlonsky celebrates his grand role as worker-poet in the tradition of the early poets of the Russian Revolution. The meter here has a "boastful" lilt. If we ignore the printed form, lines 6-7-8 become a quatrain of trochaic tetrameters.

The penultimate stanza makes the son's act not a sacrifice but a recompense for the father's suffering, as the father whispers contentedly: "My darling son," echoing "Ephraim, my darling son" (Jeremiah 31: 19). And it is not the spiritual Ephraim-Abraham whom the poem celebrates but an Abraham of "skin and veins and bones." With the last stanza repeating the opening lines, toil is exalted while at the same time recognized as a necessary daily burden. The secular days have become a prolonged sacrifice and a prolonged festival.

— LEA GOLDBERG

Abraham Shlonsky

THREE OLD WOMEN · ŠALÓŠ ZKEYNÓT · שלש זקנות

This poem comes from the last section of *Stones of Chaos* (*Avnéy Bóhu*, 1934). In contrast to the intimate, nostalgic tone of the 1927 volume in which "Toil" appeared, *Stones of Chaos* is permeated by the sense of crisis that pervaded Europe and Palestine in the thirties. The book contains Shlonsky's Paris poems (he had spent much time in that city), poems about building the homeland which are now darkened by the foreshadowing catastrophe, short introverted lyrics, and odes of an apocalyptic mood. For all of Shlonsky's meticulous riming, constructing, and skillful playing with verbal meanings, one senses a disrupting world. Then suddenly, in the last section, one finds poems of childhood that speak of the poet's growth as an artist in a milieu in which Jewish and non-Jewish influences interplay: "... Maimonides looks upon the portrait of Bakunin."

Placed between two autobiographical poems, "Three Old Women" seems out of context. Its atmosphere and its terms of reference are universal whereas the other

poems move between the poles of childhood and old age. Our poem seems to be unique in balancing an epic-like sweep with immediate observation:

(1) *In the gray evening, by the white house,* (2) *Three old women sit, looking (out) before them.* (3) *And silence (is all) around.* (4) *As though the hawk suddenly froze in (his) flight.* (5) *Three old women sitting by the house.*

The first impression recalls a Dutch genre painting and line 3—*vehás saviv* ("silence all around")—confirms the static quality. But with the introduction of the hawk, the silence becomes charged with a sense of terror—the verb "froze" is hardly reassuring. Line 5 makes an effort to restore the quietude, repeating the first impression.

(6) *Above their heads, someone is silently knitting* (7) *A stocking of blue in the old style.* (8) *A skein of gold unrolls on the horizon.* (9) *Three old women suddenly saw a boy.*

Leaving the real setting, the poem extends the picture to the universe. The sky is now an old-fashioned "stocking of blue" (7) that

- בְּעֶרֶב הָאָפֹר עַל יַד הַבַּיִת הַלְבֵן
יֹשְׁבוֹת שֶׁלֹשׁ זְקֵנוֹת וְצוֹפִיּוֹת אֶל נֶכְחָן.
וְהֵס סָבִיב.
כְּאִלּוּ בִּמְעוֹפּוֹ קָפָא פְתָאם הָעֵיט.
שֶׁלֹשׁ זְקֵנוֹת יֹשְׁבוֹת עַל יַד הַבַּיִת.
- וּמִי־שֶׁהוּא דוֹמָם סוֹרֵג מֵעַל רֹאשׁוֹ
פּוֹזְמָק כָּחַל בְּנֶסֶח הַיֶּשֶׁן.
צִנְפַת זָהָב בְּאֶפֶק מִתְגֹּלְלֶת.
שֶׁלֹשׁ זְקֵנוֹת רָאוּ לִפְתָּע יֶלֶד.
- שֶׁלֹשׁ זְקֵנוֹת הִתְעוֹרְרוּ פְתָאם
וְנִאֲנָחוּ: מִסְכֵּן... וְדָאִי יְתוֹם...
וְאַחֲר־כֵּן נִגְשׁוּ. לְטַפּוּהוּ עַל הַלְחִי.
הַיֶּלֶד הִתְבּוֹנֵן — וְהִתְפָּרַץ בְּבִכִּי.
- וְאַחֲר־כֵּן בָּא לַיִל, כִּילֵד לֹא־מוֹבָן.
שֶׁלֹשׁ זְקֵנוֹת חֲמָקוּ אֶל תּוֹךְ הַבַּיִת הַלְבֵן.
וְהֵס סָבִיב.
רַק אֵיזָה עֲלִבּוֹן עוֹד הִתְחַוֵּג כְּעֵיט
מֵעַל לְדֶרֶךְ סַפְסָל, שֶׁנִּתְרוֹקֵן עַל־יַד הַבַּיִת.
- Baérev haafór al yad habáyit halaván
Yoşvót şalós zkeynót vetsofiyót el niḥeḥán.
3 Vehás savív.
Keílu bim'ufó kafá pit'óm haáyit.
Şalós zkeynót yoşvót al yad habáyit.
- 6 Umí-şehú dumám sorég meál roşán
Puzmák kaḥól banúsaḥ hayaşán.
Tsnefát zaháv baófek mitgolélet.
9 Şalós zkeynót raú leféta yéled.
- Şalós zkeynót hit'orerú pit'óm
Venecnhú: miskén . . . vadáy yatóm . . .
12 Veahár-kaḥ nigşú. Litfúhu al haléhi.
Hayéled hitbonén—vehitparéts bevéhi.
- Veahar-káh ba láyil, keyéled lo-muván.
15 Şalós zkeynót ḥamkú el toḥ habáyit halaván.
Vehás savív.
Rak éyze ilavón od hitḥogég keáyit
18 Meál ledáf safsál, şenitrokén al-yád habáyit.

"Someone" is knitting. Shlonsky hardly dares utter his name, but the Unknown Someone who reappears in many of his poems testifies to the writer's deep-rooted religious feeling. Someone carries on the knitting for the old women who, for the moment, have stopped. The stocking image is succeeded by the sunset whose "golden skein unrolls" to brighten the gray evening (8). Then a boy is seen and his sudden arrival brings the stanza to a close. We may learn something of his "meaning" only after finishing the poem. Is he the incomprehensible childhood—the "child who is not understood" (14)? Or, since the lyric appears among the autobiographical verses describing childhood, is the boy having his first, frightening encounter with old age?

- (10) *Three old women suddenly awoke* (11) *And sighed: Poor thing . . . probably an orphan . . .*
(12) *And afterwards [they] went [to him].*

Caressed his cheek. (13) The boy stared—and burst into tears.

The static picture has come alive. Perhaps the old women have been stirred out of their own need to pity someone weaker than themselves. Readers of other poems by this writer are aware that, under the influence of Ivan Karamazov's moving speech, Shlonsky often uses childhood to represent not joy but the tears of children which have turned the world into the proverbial vale of tears. One of the poems actually uses some of Ivan's words: "This, your world, is like Sodom/ So long as one child sobs."

- (14) *And afterwards night came, like a child who is not understood. (15) Three old women slipped away into the white house. (16) And silence (is all) around. (17) Only a kind of shame-wretchedness-insult circles still like a hawk (18) Above the wooden bench that was emptied near the house.*

The old women caress the boy but he stares at them and sobs—the poem does not indicate why—perhaps out of fear, perhaps out of repulsion as he looks upon old age. In any event, the love-need of the old women fails to obtain his response. Life's beginning and life's end are anything but a perfect cycle.

The child is not understood and the night is like that child: they darken the poem. The old women slip away, leaving the scene to a stillness which is interrupted and defined by the hawk's circling of another sort: it is no longer merely terror but an inexplicable failure of meeting, of understanding. The failed encounter ends in a symbol of its meanings that the Hebrew *ilavón*—a typical Shlonsky recasting: "shame-wretchedness-insult"—suggests but does not define.

Old age has frightened childhood, tries to

caress it, meets with sobs, and turns its back on it—and yet the poem also contains a sense of resignation. This is conveyed largely through the form: four stanzas, two of which (2,3) are the traditional quatrains, riming *aabb*. Placed in the center of the poem, these four-line stanzas contrast with the five-line stanzas, which rime as *aa-x-bb*, the repeated words *vehás saviv* ("and silence all around," 3, 16) breaking the pattern. In these stanzas the rimes are almost identical. First: *halaván/ niḥehán—haáyit/ habáyit*; the second: *muván/ halaván—kedáyit/ habáyit*.

This formal quality of the poem gives it stability and balance. The intervening middle lines of the first and last "framing" stanzas do not disrupt. They act as a cesura to underscore the suggestion of the lines.

— LEA GOLDBERG

Abraham Shlonsky

END OF ADÁR · KETS ADÁR · קֵצַ אֲדָר

Though Shlonsky has written few poems about nature, his verse is by no means devoid of nature imagery. Natural phenomena have had a deep and always symbolic effect upon him, as for example in the leaf-fall image that recurs throughout his work. But the leaf-fall (*shaléhet*) and other such figures are essentially symbolic or mood motifs; he uses them as Dostoevsky uses the description of "the slanted rays of the setting sun" throughout his novels.

Shlonsky's verse of the thirties and early forties contained many elements indicating a "return to nature," but they reflected rather the poet's effort to hold onto the world about him—to preserve it by the vestigial optimism to which a man of his generation

might cling. His deliberate hopefulness enabled him to believe in the world's future by linking it to its distant, primeval past: to unchanging tree, hill, millstone; to the simplest of rural occupations: water-drawer, miller. This period of the poet's striving is reflected memorably in the two cycles "An Other Genesis" and "Songs of Bread and Water."

In the early twenties, when "End of Adár" was written, Shlonsky's encounter with the landscape of the Valley of Jezreel and of Mt. Gilboa was like a new encounter with himself. He was intoxicated; the experience carried him into exotic metaphors. But in those places and in those days the exotic was an everyday experience. The image of

כְּאַצְעָדוֹת־הַזָּהָב אֲשֶׁר לִירוּעוֹת הַבְּדוּיָה,
 יַעֲנִדוּ הָרִי הַגִּלְבֹּעַ לְעֵמֶק יוֹרְעָאֵל
 אֶת צְמִידֵיהֶם
 בְּשָׁעוֹת הַזָּהָב אֲשֶׁר לְעֶרְבִי קֶץ־אָדָר.
 אֲזִי תִצָּאן הַשָּׂאֲבוֹת הָעֵינָה,
 וְהִיוּ הַכִּלְנִיּוֹת כְּאַצְעָדוֹת לְרַגְלֵיהֶן.

הָטִי, הָטִי־נָא אֶת כַּדָּךְ,
 וְנִשְׁתָּה מִימֵי־עֵין קָרִים, נוֹזְלִים,
 וְהִיוּ לְחֻכְנוֹ פִּינֵן הַטּוֹב.

Keets'adót-hazaháv ašer lizroót habedviyá,
 Yaandú haréy hagilbóa leémek yizreél
 3 Et tsmideyhém
 Biš'ót hazaháv ašer learvéy kets-adár.
 Az tetséna hašoavót haáyina,
 6 Vehayú hakalaníyót keets'adót leragleyhén.

Hatí, hatí-na et kadéh,
 8 Veništé meyméy áyin karím, nozlím,
 Vehayú leḥikéynu kayáyin hatóv.

the Bedouin grew out of the Palestinian soil as naturally as palm tree, terebinth, and thornbush. Moreover, Hebrew as an ancient oriental tongue was the bearer of this exoticism. Shlonsky achieved a special style for fusing the experience and language of an oriental country with the world-view of a man of basically European education and thought. Even today the poems of this idiom have an *avant-garde* ring. One is fascinated to discover how with the aid of biblical verse and "oriental" metaphors a poem can emerge that is so close to Expressionism. Shlonsky's uniqueness in achieving such poems explains why many critics date the "New Hebrew Poetry" with his work.

The stanzas before us make up the first part of "End of Adár." Adár is the month that roughly corresponds to our February-March—in Israel it is the spring month that also foreshadows summer drought. It is the "moment" of saturated earth, of bursting, of the almost splendid efflorescence that must soon die. With the burnt-out browns and yellows of Adár's end, the flowering land seems to forecast drought and sun-blast. But the speaker seizes the moment of blooming and speaks of it as men do about the exaltation of love, aware that all such moments cannot last long.

(1) *Like the golden bangles on the arms of a*

Bedouin woman (2) *Gilboa's hills adorn the Valley of Jezreel* (3) *With their bracelets* (4) *In the golden hours [that belong to] the evenings of Adár's end.* (5) *Then do the women who draw water go out to the well.* (6) *And the anemones become like bangles to (on) their legs.*

The ornament of the Bedouin woman is *ets'adót* ("bangles") but that of Gilboa's hills *tsmidím* ("bracelets"). To modern speakers of Hebrew, *ets'adót* is an exotic word for a piece of oriental jewelry but *tsmidím* is a common term today. As he refers to the bracelet, the speaker associates the hill-landscape with the world-view of modern man, confining the exotic bangle to the Bedouin woman.

The obsolete orthography of *tetséna* ("then they go out," 5) deliberately used here by Shlonsky ties the new world to the biblical world, only to be followed by a neologism—*kalaníyót*, "anemones," 6—a flower's name that every Israeli knows. Hebrew verse written in the Diaspora rarely used the names of flowers; hence *kalaníyót* is a key word for indicating the new relationship between the people and the soil. Trained Hebrew readers take delight in the ease with which the poet shifts from this modern term to the almost archaic *ets'adót* in the same line.

(7) *Incline, pray incline your pitcher* (8) *And let us drink the cold flowing waters of the well* (9) *And they shall be like good wine to our palates.*

כי ירד האדר לגווע מתנובה, Ki yarád haadár ligvóa mitnuvá,
 כאשר ימותו הבדרים אשר לשבט עזרא 11 Kaašér yamútu habedvím ašér lešévet ázra
 מני אהבה. Miní ahavá.

אז היינו שמי-השקיעה 13 Az hayínu šmey-šaški'á
 אשר לערבי קץ-אדר. Ašér learvéy kets-adár.

One almost thinks that a love-poem is about to begin—and that it will bring the biblical response “And I will also water your camels” (Genesis 24:19). But who is to incline the pitcher? the woman? the earth itself, filled with the waters of Adár’s end? Without identifying the one addressed by the speaker, the poem takes a sudden turn:

(10) *For Adár has descended to die from produce* [lit. ripeness, yield] (11) *Like the Bedouin of the Asra tribe [who] die* (12) *From love.*

The allusion to Heine’s lyric “Der Asra,” part of the repertory of every European young lady, attains curious freshness and significance in the context of this poem of the Palestinian world: *ich bin aus Jemen, Und mein Stamm sind jene Asra, Welche sterben, wenn sie lieben.* “I am from Yemen, And my kinsmen are those Asra/ Who die when they love.” The produce of the Palestinian spring which is condemned to die is love. Note that *tnuvá* (“produce,” 10) and *ahavá* (“love,” 12) form the only rime. Throughout the lyric the softness of these “v” sounds is echoed by *bedviyá* (“Bedouin woman,” 1), *zaháv* (“gold,”

4), *šoavót* (“women who draw water,” 5), *ligvóa* (“to die,” 10), and *arvéy* (“evenings of,” 4, 14). The allusion to Heine’s Asra is framed by the two rime words (10,12) and the line is long—the death heavy and ripe.

(13) *Then we became the sunset skies* (14) *[that belong to] the evenings of Adár’s end.*

The first 12 lines, for all their allusions, might have been no more than a richly metaphorical landscape poem. But the closing couplet breaks the frame unconditionally: man unites with nature; unexpectedly he “becomes” the universe. This is the kind of poetic leap that eludes commentary but is felt and accepted instantly by the sensitive reader, without questioning or theorizing. He simply knows that something has taken place which has brought the poem to a higher and a different level. —“Then we became the sunset skies [that belong to] of the evenings of Adár’s end.” Such a passage helps one understand what Keats meant when he said that “poetry should surprise by a fine excess.”

— LEA GOLDBERG

Prayer

Forgive me, you, whom we called by name,
 You, the revealed, who shine out beyond.
 I am not to blame, I am not to blame,
 That the language of words stammers, confused.

Many is the time we tried to converse
 With all of your creatures — but they did not understand.
 Perhaps we were not born in the desert even then,
 And was He not our father — He who was first?

For then when morning hairy and red,
 The soul of night first trampled down,
 Also my father, the ancient one, could
 Bleat out his words like ram to ram.

The rain to grass and thunder to lamb
 Spoke and listened to Abel and Cain —
 What more shall we do, what shall we do
 We, who speak words to the naught?

Forgive me, you, whom we called by name,
 Forgive my words, my confused spirit too.
 I am not to blame, I am not to blame —
 Teach me to bleat to your creatures like you.

תפלה

סלח לי, אתה שכוונך בשם,
 אתה הנגלה, הזורם מנגד.
 אינני אשם, אינני אשם.
 כי שפת המלים נבוכה ועלגת.

רבות פעמים כבר ניסנו דבר
 אל כל יצוריך — אך הם לא הבינו.
 אולי לא נולדנו גם אז במדבר,
 וזה שהיה הראשון — לא אבינו?

כי אז, עת הבקר, שעיר ואדמון,
 דרס ראשונה את נצחו של הליל,
 ידע גם אבי, גם אבי הקדמון
 לגעות את מליו כמו איל אל איל.

אז גשם אל דשא ורעם אל שש
 דברו והקשיבו אל הבל וקין. —
 ומה נעשה עוד, מה נעשה
 אנחנו, דוברי המלים אל האין?

סלח לי, אתה, שכוונך בשם,
 סלח למלי, לנפשי שנבוכה.
 אינני אשם, אינני אשם —
 עזרני לגעות ליצוריך, כמוך.

Tiller of the Soil

Camel and plow. The sharp blade
 Wearies cleaving clod from clod.
 Never before was the world so one,
 All eternities in that moment joined.

This is hint of murder,
 This is plunged blade,
 This is Cain who splits the clod's unity.
 Never before was the distance so small
 Between man
 And camel
 And sky.

Shepherd

This expanse that spreads its nostrils wide.
 This height that yearns to you overhead.
 Light spilling the milk's white.
 Fragrance of wool. Fragrance of bread.

At the feet of the sheep and man that listens,
 In the water trough is the lapping tune —

עובד אדמה

גמל — ומחרשת. הלהב הקד
 הפרד מתגע בין רגב לרגב
 מעודו לא היה העולם כה אחד,
 וכל הנצחים חבוקים תוך הרגע.

זה רמז לרצח.
 זה להב נדק.
 זה קין אחדות-שבִּרְגָב-מבקיע.
 מעולם לא היה כה מעט המרחק
 בין אדם —
 וגמל —
 ורקיע.

רועה צאן

הרחב הזה, המפשק נחיריו.
 הגבה הזה, הכמה אליך.
 האור, השופע לבנות החלב.
 וריח הצמר. וריח הלחם.

ולרגל הצאן ואדם, הקשב
 לרן הלולויק בתוך שקת המים, —

Barefoot,
With all his five senses bared,
Morning steps toward noon.

This morn of Creation! Wafts in the fields
Incense from dung, dew drops from grass.
From horizon to horizon: Adam and fields.
From horizon to horizon: Abel and flocks.

Jezrael

Like a caravan of nursing camels with humps in the sky —
God made the hills of Gilboa kneel,
And the fields of Jezrael like young she-camels
Cling to the nipples of those breasts.

Flow, flow, milk of rivers, flowing over the banks.
And the earth (one black pregnant mare!)
Here stretches out her neck, flares her nostrils, snuffs,
For she has smelled water.

Water! Water!

Oh, milk the holiness from your breasts, God!

יָחַף,
בְּמַחְשׁוֹף כָּל חֲמִשָּׁת חוּשָׁיו,
פּוֹסֵעַ הַבֶּקֶר אֶל-מוֹל צִהְרִים.

זֶה בֶּקֶר-בְּרֵאשִׁית! בְּשָׂדוֹת יָאֵדָה
טָלְלִים מִן הַדֶּשָׁא. וּקְטֹרֶת הַזֶּבֶל.
מֵאֶפֶק עַד אֶפֶק: אָדָם - וְשָׂדֶה.
מֵאֶפֶק עַד אֶפֶק: הָעֶדֶר - וְהֶבֶל.

יִזְרְעֵאל

כְּאַרְחַת גַּמְלִים מִיַּנְיָקוֹת וְדִבְשׁוֹתֵיהֶן בְּשָׂמִים -
הַבְּרִיךְ אֱלֹהִים אֶת הָרִי הַגִּלְבֹּעַ
וְשָׂדֵמוֹת יִזְרְעֵאל כְּבָכְרוֹת רַבּוֹת
אֶל פִּטְמוֹת שָׂדֶן צָמְדוֹ.

זָב, זָב חֵלֶב הַנֶּחָלִים, עוֹבֵר עַל גְּדוֹתָיו.
וְהָאֵדָמָה - (הָהָה, סוֹסָה שְׁחוּרָה, הָרָה!) -
הִגְה תִפְשֵׁט צִנְאָרָהּ, נִחְרִיָּה תִרְחִיב, תִּגְשֵׁף -
כִּי הִרְיָחָה מַיִם.

מַיִם! מַיִם!
הָהָה, חֵלֶב הַקֹּדֶשׁ מִשְׁדִּיךְ, אֱלֹהִים!

But here also my udders fill with milk —
The human udders!
And my flesh — overflowing breast — protrudes high from the earth.

Oh, clodded fields of Jezrael!
Nurse! Suckle!

Come now, she-camels! horses! man! God!
And I will suckle you —
Because yours are the nipples of my breasts.

*

Like hunchbacked old women here the tents hang out their tongues,
For heavy on the shoulder is the burden's girth.
Man is flesh, and he labors here in holiness,
And bread comes from the earth.

Like a limping lamb here the world is carried
Under the armpit.
Here God's curls descend in the air
Upon every human cheek, caressing it.

Who is great here, who is small
In the kingdom of work and very flesh?
The earth is unrolled here, the scroll of a new testament,
And we — we are twelve!

אף הנה מלאו גם עטיני חלב —
עטיני אדם!
ובשרי — שד שופע כלו — יגבה מני ארץ.

הה, שדמות יזרעאל הרגובות!
ינקנה! מצינה!

באנה, בכרות! סוסים! אדם! אלהים!
ואיניקכם —
כי לכם פטמות שדי.

*

כנקנות גבנות פה הלחיתו האהלים,
כי רב המשא על השכם.
האדם בשר הוא, והוא עמל פה בקדש, —
ולאדמה — לחם.

כשיה צולעה ושא תבל פה
מתחת לבית השחי.
באור יורדים פה תלמלי אלהים
ומלטפים על כל לחי.

מי גדול פה? מי קטן?
במלכות העבודה והבשר?
אדמה גלולה פה — מגלת ברית-חדשה,
ואנו — שנים-העשר!

*

Sunrise lows to me from God's stable
 Protruding her face and brow.
 Here it is — God's image!
 He she is — the lowing milk cow!

Already flocks have gone out to the ravine,
 Already flocks into the field have gone.
 And here my God shepherds his sheep —
 And it is the sheep of man.

"Are you hungry?" "No."
 "What do you seek for yourself?"
 "For myself a pitcher of water and hardtack!
 Oh, Brother!
 I would be a kid in God's flock!"

*

The earth of Spring grew hairy — a great body.
 And my flesh sprouted in its Spring.
 So shall I stand naked and covet this hairy body of mine.
 Here also the dawn grew hairy — and its hair blond.
 Good for you that your grassy body stretches out here,
 Man!

★

הזריחה גועה לי מרפת-אל
 ואת פרוצה משרבבת. —
 הגהו — צלם אלהים!
 הגהי — פרה גועה והולכת!

עדרים יצאו כבד לגיא,
 עדרים יצאו כבד אל שדום.
 ואלי רועה צאנו פה —
 היא צאן האדם.

— "רעבת?" — "לא!"
 — "ומה תבקש לך?"
 — כד מים לי וצנים!
 הנה, אח!
 אהי נא גדי בין גדיי אלהים!"

★

השעירה אדמת אביב — גויה גדולה,
 ובשרי הדשיא באביבו.
 כה אעמד ערם לי וחומד גופי זה השעיר,
 והנה השעיר גם השחר — ושערו צהב.
 טוב לך אשר תתמודד פה גויתך המדשאה,
 אדם!

And goat and sheep will come to crop this tender hair
 And bless you: *Meh — Meh — Meh —*
 And God too will come down then like a tender kid
 To graze here in your flesh, grassy in its Spring.

*

With shirt wide open, like the open temple gates,
 With the toes of my feet I will caress the earth of morning.
 Here will I stretch out supine, I will lie in mother's lap.
 And all the rivers will come to me,
 And every tree will strike its roots in me,
 And the God of all the world will nestle close to me whispering with love:
 — You! You!...
 I will lift up my body in my palms
 And beneath the mane of thick tree
 On a throne of green grass I will seat —
 Man God!
 Behold, the sky crowns a great sun on his forehead
 Like head phylacteries,*
 And trickles prayer into my bosom —
 Tear yourself wide open, shirt like the open temple gates.
 Let the prayer of every living thing come
 Before my flesh that is the good and does the good.

ובאו עז ושה ללחך שערך זה הרענן
 וברכוך: מה — מה — מה —
 ויירד אז גם אלהים כטלה-עזים רך
 לרעות פה בבשרך אשר הדשיא באביבו.

★

פרום חלצה, כשערי היכל פתוחים,
 באצבעות רגלי אלטפה אדמת בקר.
 הנה אתפרקד, ארבצה — חיק אם.
 וכל הנהרות ילכו אלי,
 וכל שרשיו בי כל אילן,
 ומתרפק עלי אלהי כל העולם ולוחש לי באהבה:
 — אתה!... אתה!...
 אשא גופי על כפיים
 ומתחת לרעמת אילן עבת
 על כס דשא ירק אושיכנו —
 אדם-יהוה!
 הנה עוטר השחק חמה גדולה למצחו
 בתפלין של ראש,
 ורודף תפלה אלי חיקי. —
 התפרמי, חלצה כשערי היכל פתוחים,
 ותבא תפלת כל חי
 לפני בשרי הטוב והמיטיב. —

*

At night the tents light up, great lanterns,
And mountains of Gilboa draw their breath.
Who plots there the black schemes,
Like a great beast, maw gaping death?

Long-haired Balaam,* clear-eyed in vision —
The night upon a black ass rides the land:
Beneath it crouch the mountains of Gilboa,
They sense the rustling of God's sowing hand.

With hairy hand full of stars
God sows the seed of vision well,
And black lips tremulously whisper,
— "How goodly are your tents, O Jezrael!"

Toil

We have a small hand with five fingers,
Wax fingers thin to breaking.
The pulse beats at their beginning and at their end — fingernails.
Oh, what shall we do to the fingers on the day we labor with them?

★

בְּלֵילָה יִואָרוּ אֹהֲלִים — פְּנִסִים גְּדוֹלִים,
וְנוֹשְׁמִים הָרִי הַגִּלְבֹּעַ. —
מִי זֹמֵם שָׁם מְזֻמָּה שְׁחוּרָה,
כִּמוֹ חֵיהַ גְּדוֹלָה תִּפְעֶר לֵעַ? —

בְּלָעַם אַרְךְ-שֹׁעַר, גְּלוּי-עֵינַיִם —
לֵיל רוֹכֵב עָלֶי אֶתוֹן שְׁחוּרָה;
אֵךְ רָבְצוּ תַחְתָּיו הָרִי בַגִּלְבֹּעַ —
חָשׂוּ: אִשְׁת־יָד אֱלֹהִים זֹרְעָה.

בְּכַף שְׁעִירָה — מְלֵא חֲפָיָהּ הַכּוֹכָבִים —
זֶרַע-חֲזוּף יִזְרַע אֵל.
שְׁפָתַיִם שְׁחוּרוֹת לֹחֲשׁוֹת בְּרָעָדָה:
— מָה טָבוּ אֹהֲלֶיהָ, יִזְרַעָאֵל!

עָמַל

כַּף יָד קָטָנָה וְאַצְבָּעוֹת חֲמֵשׁ לָהּ,
אַצְבָּעוֹת-שֹׁעָה דַקּוֹת לְהִשָּׁבֵר,
בְּרֹאשֵׁיתָן הוֹלֵם דֶּפֶק וּבִקְצֵיתָן — צִפְרָנִים.
הֵן, מָה נַעֲשֶׂה לְאַצְבָּעוֹת בַּיּוֹם שִׁיעָבֵד בָּן?

Pound mightily, human pulse! Grow wild, fingernails!
We are going to toil!

Oh, good for you, fingers, grasping a sickle on harvest day,
Embracing the clod covered with thorn!
You tell:
What shall we do to the tender fingers?

*

Oh, Sweat!
Oh, drops of blessing falling from my high forehead
Like dew from pure skies.

Here is my flesh, pure and hairy,
And the hair, black grass.
Oh sweat! Salty sweat!
Bedew my flesh like a bristling field at dawn.
Hallelujah!

The dawn skies sway — the tangle of a great terebinth —
And the head of Absalom, golden curled,
Is caught in the tree top —
Sun! Sun!

הלום באדיר, דפק-אדם! גדלנה פרא, צפרנים!
אנו הולכים אלי עמל!

הה, אשריכן, האצבעות, אווזות מגל ביום קציר,
חובקות רגב כסה חרול!
אמרו אתן:
מה יעשה לאצבעות הענוגות?

★

הה, זעה!
הה, אגלי ברכה היורדים ממזחי הגבה —
כטל משמים טהורים.

הנה בשרי צח ושעיר,
והשער — דשא שחור.
הה, זעה! זעה מלוחה!
הטלילי נא את בשרי, כשדה שחרית סמר.
הלוחה!

יתנופפו שמי-שחרית — שוכך אלה גדולה —
וראש אבשלום זהוב תלתלים
נאחו בצמרתם —
חמה! חמה!

And I bend down to the sand:
 From the weight of cement the dunes sigh:
 — Oh, why have you come, man, to the desert
 To put a bit into our mouth?

And suddenly the east wind whipped
 And like flocks of camels, that knew no bit.
 Stormed upon the city being built —
 Sands!

On roads, foundations their stampede hailed
 And with little hoofs
 Hoofs of grains of sand
 They kicked at my face:
 Vengeance!
 And suddenly they turned about and with whistlings:
 Back to the deserts! Back to the deserts!

And I turned my hand
 (In my hand a spade grey with concrete)
 And the twisting roads began chasing them: After them!
 They flung forth their lengthened hands:
 Smash them! Smash them!

Harness the deserts!
 Stretch the roads like reins!

ואגחן אל החול;
 מעקת הבטון פה תאנחנה דיונות;
 — ה, למה באת, אדם, אל מדבריות
 להשליך רסן אלי פינו?

ולפתע הצליף רוח קדים
 וכעדרי גמלים, אשר לא ידעו אפסר,
 השתערו על הקריה הנבנית —
 חולות!

עלי כביש ומסד שעטתם תברד
 ובפרסות קטנות, —
 פרסות גרגרי החול,
 על פני יטלפו:
 נקמות!

והנה — הפכו פניהם — ובשריקות:
 אל מדברות! אל מדברות!

ואט ידי
 (ובידי את אפורה מני מלט) —
 וידלקו כבישים מתפתלים: אחריהם!
 האריכו כפיהם:
 — הכפישם! הכפישם!

רתמו המדברות!
 וכמושכות מתחו כבישים!

I ride on the driver's seat!

I am — toil! —

Like huge fists lie on the sands

Houses — Houses — Houses —

And I feel:

It is I who am caught in the morning tree top

And in my hand like a sparkling ray, the spade.

Opposite me laughs the city newly made:

Sun! Sun!

*

Dress me, good mother, in a splendrous coat of many colors

And with dawn lead me to toil.

My land wraps in light like a prayer shawl,

Houses stand like phylacteries,

And like bands of phylacteries glide hand-laid asphalt roads.

Thus a beautiful city offers her morning prayer to her creator.

And among the creators, your son Abraham,

Poet-roadbuilder in Israel.

אני יושב על הדוכן!

אני — העמל! — — —

כאגרופים גדולים רבצו על החולות:

בתים — בתים — בתים —

ואני חש:

זה אני בצמרת השחר נאחזתי

ובידי כקרן נוצצת — האת.

יצוהקה אל מולי הקריה הנבגית:

חמה! חמה!

*

הלבישיני, אמא כשרה, כתנת פסים לתפארת

ועם שחרית הוביליני אלי עמל.

עוטפה ארצי אור כטלית.

בתים נצבו כטוטפות.

וכרצועות תפלין גולשים כבישים, סללו כפסים.

תפלת-שחרית כה תתפלל קריה נאה אלי בוראה.

ובבוראים — בנך אברהם,

פיטן סולל בישראל.

And toward evening, at dusk, father returns from his labors
 And like prayer whispers with pleasure:
 A dear son of mine is Abraham:
 Skin, sinew, and bones.
 Hallelujah!

Dress me, good mother, in a splendrous coat of many colors
 And at dawn lead me
 To toil.

Morning in My City

I have seen you, my erect morning, bare chested with tree-top tousled head,
 Straight footed, standing in joy upon the flat roofs of the town.
 Your head, as I always pictured it, sculptured in domed pride
 Like the tilted head of a violinist playing a Bach chaconne.

And I recalled that Cabbalist* — compared to you by my father
 of blessed memory —
 Who said to the scholars of the study house, removing his
 phylacteries as morning came:
 "If I had but ten young men* who thirst for the wonder like me,
 I would climb with them upon the roofs to sing out the Ineffable Name!"*

Now it is poured over roofs. Every thread of my body expresses it,
 With each fiber in the dewy tree, meditating upon its symbols.*

ובערב בין השמשות ישוב אבא מסבלותיו
 וכתפלה ילחש נחת:
 הבן יקיר לי אברהם:
 עור וגידים ועצמות —
 הללויה.

הלבישני, אמא כשרה, כתנת פסים לתפארת
 ועם שחרית הוביליני
 אלי עמל.

בקר בעירי

ראיתיך, בקרי הזקוף, פרום-חזה ומסעף-הצמרת,
 ישר-רגל מצב ברננה על גגות רדודים שלכךך,
 וראשך-כך תארתי תמיד-: מחטב תוך גבהות מקמרת,
 כראשו המפסל של כנר, בנגנו את שקונה של באך.

וזכרתי אותו מקבל, — שאבי ו"ל אליך דמהו, —
 שחלץ את תפלו עמ שחרית ואמר לחובשי בית-מדרש:
 "מי יתגני מגן בחורים, שקמוני לפלא יכמהו, —
 וטפסתי עמם על גגות לרגן את השם המפךש".

ועכשו הוא שפוף על גגות, כל רקמה בגופי תבטאנו,
 עם כל סיב באלן מטלל יהגנו באותיותיו.

Windows open in the city. Cluster upon cluster, as from a basket,
People trickle into the streets with their plucked winey smiles.

Like a cat indulging in the sun, spreading its claws at the air,
A bachelor sea stretches before you, amazing infants with its size:
As if deciding whether time had come to bristle its smooth fur...
But your hand, large and hairy, caresses, soothes "not yet!"

Your air still straightens up, stands on tiptoe straining to hear,
High heavens in priestly blessing spread their hands —
On such an intoxicating morning, how caressing to its sensing ear
This alert human stirring, this murmuring speech of man.

Soon the knobby sycamore on the construction lot strewn with nails,
Will quake hearing the sound of footsteps and the creak of scaffolds
moving along —
Then will I see you, my upright morning, bare chested with tree-top
tousled head;
Climbing the roofs with ten young men singing the builder's song.

חלונות נפתחים בעיר: אשכלות-אשכלות, כמטנא,
יזלפו בגי-אדם אל הרחוב חיוכם הייני הנקטף.

כחתול מתפנק בחמה ומפשק צפרניו אל הרוח,
יתמודד מוילך ים רוק, המפליא תינוקות בגדלו,
כגמלך, אם הגיעה עתו לסמר את צמרו השטוח...
אך כפך, השעירה וגדולה, תלטפו להגיע: עוד לא!

אזרח עוד עוקף קומתו ועומד על בהונות מרב קשב,
ושמים גבוהים יפרשו בכרבת-כהנים את ידם; —
בשחרית מבשמת כזאת מה-לוטפה את אזנם הנרגשת
זו אנשה אנושית געורה — המולת דבורו של אדם.

עוד מעט ושיקמה יבולית בכפר הבגן המסמרת
תתחלחל למשמע קול פסיעות וחרוק פגומים מונעים —
אז אראך, בקרי הנקוף, פרום-חזה ומסעף-הצמרת,
מטפס עם מגן בחורים על גגות ברנזי בנאי.